

Hámori András

Királyi játszma

ELŐSZÓ

Mükéné, i. e. 1100 körül

Mikor egy esős hajnalhasadta kellős közepén Klütaimnésztra a mutató-ujjával jókorát bökött hites ura, Agamemnon bordái közé, a király hangosan felnyögött, s elkerekedő szemekkel bámult bele a nagy görög éjszakába. Az ellenséges had közeledtét sejtve sietve kapott a kardja és a vértje után, de csalatkoznia kellett. Csupán az asszonyt pillantá meg, ahogy illatozva fölibe hajolt.

– Semmi kétség, a múltkor elmismásolt házastársi kötelességemet akarja bepótolni rajtam! – rémüldözött, s alvást mímelve, nagyokat horkantva fordult a fal felé.

Párja azonban nem hagyta annyiban. Addig-addig rázta, döfködté a mutatóujjával, míg megadta magát: – jöjjön, aminek jönnie kell! – s várta a végzetét. Klütaimnésztra komoly ábrázatára pillantva azonban megérezte, hogy egy kevésbé macerás, de annál húsbavágóbb dologról van szó!

– Az a trójai szépfíú, az a Párizs, vagy hogy is híjják, megszöktette Menelaosz feleségét, a Helénát! – újságolta a neje. – Már a cselédsor is ettől hangos! Priamosz fattya visszaélve a vendégjog szentségével csúful megalázta az unokafivéredet! A te szent kötelességed, hogy tégy valamit!

– Igen, tesztek! – gerjedt féktelen haragra Agamemnon. – De nem azért a tutyi-mutyi Menelaoszért, hanem csakis Spartáért. Mert az országát alázták meg! Sőt nemcsak az övét, hanem a mienkét is! Sőt egész Göröghont, ha lesz-e ilyen egyáltalán valaha!

Pirkadatkor aztán a legjobb kengyelfutóit délre, északra, keletre és nyugatra szalajtottá, hogy akik uralkodnak Athéntől Mükénéig, gyűjjenek seregestül, hajóhadastül a táborába.

– Zeuszra mondom, akár tíz évet is adnék az életemből, ha így visszaszerezhetem Hellász becsületét! – kiáltotta a seregét búcsúztató sokaságnak Agamemnon, miközben hajója tatján állva lelkesen lobogtatta meg a párjától kapott kendőcskét a messzeségben ponttá zsugorodó Klütaimnésztra felé...

Válogatás a ravasz Odüsszeusz anekdota kincseiből.

I. FEJEZET

Belgium, Ardennek, 1944.

Ketten hasaltak a hóban. Mindegyikük abban reménykedett, hogy az a nagydarab, ormótlan felhőnyúlvány egyszer csak nekidurálja magát, s beúszik a telihold elé, s végre-alahára elindulhatnak. Az idősebbik, jobbkarját kinyújtva, résnyire felhúzta hófehér álcaköpenyének ujját, hogy egy pillantást vethessen órájának világító számlapjára.

– Fél három! – osztotta meg fiatalabb társával frissiben szerzett információját, s hangján érződött, hogy a hajnal közeledtét szíve szerint kitolná még egy-két óracskaival. – Ha percekben belül nem lépünk le innen, akkor virradat tájt ennek a hóban szunyókáló német páncélos hadosztálynak valamennyi Tigrise a mi hátsónkat veszi majd célba.

– Akkor vágjunk neki most! – kapacitálta rangidős társát az ifjabb, s a nyomaték kedvéért izegni-mozogni kezdett a hóban, hogy némiképp felgyorsítsa a vérkeringését. – Ha jól kilépünk, három óra alatt feljuthatunk a gerincre, onnan meg már látni a szurdokot, ahol a mieink táboroznak. Lefogadom, hogy legalább tíz távcső mögül lesik a jöttünket!

– S várják a híreket – dörmögte bajsza alatt a brit felderítés őrnagya, aki az eget kémelve kesztyűs kezét önkéntelenül is a felső zsebében lapuló hevenyészett rajz fölé csúsztatta.

A fránya felhő azonban – mintha csak a Wehrmacht kegyerét pusztítaná – a Holdtól néhány centiméternyire lecövekelt, s egykedvűen szemlélte, hogy sártekénk égi útítársa

miként vetíti lidérces sugarait a meredeken felfelé ívelő sziklák hóborította ormaira.

A szeszélyes természet a maga módján vágta ketté a gordiuszi csomót. Oly' mindegy volt ugyanis, hogy a telihold fényét, avagy a felkelő nap tétova hajnali sugarait kapják-e a hátukba, mikor majd ott kúsznak, caplatnak hegymenetben, csonttá dermedve a harmincfokos hidegben, hogy elvigyék a HÍR-t odaáttra, a sajátjaiknak.

Már semmi értelme nem volt az órát nézni. Így is, úgyis indulniuk kellett. Akkor meg már jobb, ha minél hamarább. Apró kis biccentéssel adták egymás tudtára, hogy ugyanarra gondolnak. Elsőnek a karjaikat dörzsölték meg igen alaposan. Majd az alsó végtagjaikat vették kezelésbe. Mozdulataikon látszott, hogy nem először csinálják. A fagy és az örök hó gyermekei voltak. Gurkha harcosok. Nepálból, a Himalája szabdalta hegyi királyságból, ahol még a nagypjuk nagypaja is sherpa volt, akik nélkül reménytelen volt nekivágni bárki emberfiának az egeket ostromló hegyoldaloknak.

Az előttük sejtelmesen kéklő-fehérlő gerinc ugyan nyomába sem jöhetett a Himalájának, mégsem volt pillanatnyi kétségük afelől, hogy visszaútnak az övéikhez százszorta veszélyesebb, mint amikor néhány tehetős és mindenre elszánt alpinistát kellett a csúcsig navigálniuk.

Amíg a hatalmas túlevelűek védelmét élvezték, igyekeztek a fák takarásában maradni, előrehaladtukban amennyire csak lehetett, eggyé váltak a természettel. Egy órájukba telt, míg az árnyak nyomdokain haladva átvágtak az erdőségen, maguk mögött hagyva az út kétharmadát. Szívesen elcserélték volna arra a harmadára, amelyik még előttük tornyosult. Csak egy-egy kunyhó méretű szikla törte meg, úgy harminc-negyven méterenként a meredeken emelkedő hegyoldal egyhangúságát.

Az őrnagy és az ifjabbik gurkha harcos, aki a szakaszvezetőségig tornázta fel magát a brit katonai hierarchiában, tökéletesen tisztában volt azzal, hogy nemcsak az övéik lesik árgus